

บทนำ

เสียงประกาศของกัปตันที่ตั้งจากลำโพง ฟังดูอึดเกินกว่าจะทำความเข้าใจได้สำหรับคนที่กำลังนั่งสัปหงกอยู่บนที่นั่งริมหน้าต่าง แต่อาการกระตือรือร้นของผู้โดยสารแถวหน้าทำให้พอจะเดาออกว่าต้องมีเรื่องน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นแน่

หญิงสาวหน้าคมเงยหน้าขึ้น รวบชายผมยาวหยิกเป็นลอนตามธรรมชาติให้เข้าที่เข้าทาง ด้วยการขมวดแล้วมัดเป็นจุกไว้กลางกระหม่อม สะบัดคอไปทางซ้ายที่ขาที่ไล่ความว่างวุ่น ก่อนจะหันมองตามใครต่อใครที่กำลังพุ่งความสนใจไปยังอะไรบางอย่างนอกหน้าต่างเครื่องบิน

บางสิ่งโดดเด่นเห็นเป็นแนวยาวทาบอยู่บนท้องฟ้าสีสด สิ่งนั้นมีสีขาวจัดจ้านเพราะสะท้อนแดดจนคนมองต้องหรีดตาแล้วถามตัวเองว่า...นั่นเมฆหรืออะไร

“ถ้ายังไม่คิดจะถ่ายรูป ขอให้ไอนิ่งเก้าอี้ของยูแทนได้ไหม โอเอยากบันทึกภาพยอดเยี่ยมมาลัยไว้ไปอวดคนที่บ้าน” ผู้โดยสารหญิงสูงวัย

ชาวตะวันตกที่นั่งอยู่ด้านขวามือสะกิดถาม

นั่นเองจึงทำให้เจ้าของที่นั่งริมหน้าต่างรีบเปิดกระเป๋าทิ้งวางอยู่บนพื้น คัวเธอกลิ้งคู่มือขึ้นมาเก็บภาพ ‘หิมาลัย’ ไว้ทันที ก่อนจะสละที่นั่งให้เพื่อนร่วมทางได้บันทึกภาพตามที่ขอ

หญิงสาวกดปุ่มแสดงภาพบนจอกล้องดิจิทัลในมือ มองยอดเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะอยู่ชั่วนาตาปีด้วยความรู้สึกอึดอัด เธอได้ก้าวเข้าไปใกล้ความฝันเข้าไปทุกทีแล้ว ความตั้งใจที่จะไปยืนอยู่ในดินแดนแห่งมังกรสายฟ้า กำลังจะเป็นจริงในเวลาอีกไม่ถึงชั่วโมงนี้เอง

นับตั้งแต่เธอได้รู้จักภูฏานจากปรากฏการณ์ ‘จิมมี พีเวอร์’ ในเมืองไทย เมื่อคราวที่สมเด็จพระราชาธิบดี จิมมี เคซาร์ นัมเกล วังชุก ยังดำรงตำแหน่งองค์รัชทายาทและเสด็จฯ ไปร่วมพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติครบหกสิบปี เธอก็เฝฝินมาตลอดที่จะมาเยือนราชอาณาจักรภูฏาน ดินแดนที่กล้าประกาศแนวคิดในการพัฒนาประเทศโดยไม่ให้ความสำคัญกับ ‘ความสุขมวลรวมประชาชาติ’ มากกว่าผลผลิตมวลรวมซึ่งวัดกันจากตัวเลขทางเศรษฐกิจ

จากที่ได้ศึกษาข้อมูลอย่างจริงจังจนถึงขั้นเกือบๆ จะหมกมุ่น เธอรับรู้ที่ดินแดนอันถูกโอบล้อมไว้ด้วยขุนเขาแห่งนี้ มันคงและสง่างามอยู่ในกรอบวัฒนธรรมอันทรงเอกลักษณ์ ความศรัทธาอันแน่วแน่ในพระพุทธศาสนาหลอมรวมกับความเชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติอย่างแน่นแฟ้น ทำให้ดินแดนแห่งนี้มีเสน่ห์น่าค้นหาสำหรับเธอ

แม้ยอดเขาหิมาลัยจะพ้นจากสายตาไป หญิงสาวก็ไม่ได้เปลี่ยนกลับไปนั่งที่เดิม เพราะดูเหมือนคนป้าเหม่มนคนนั้นจะปลาบปลื้มกับทัศนียภาพนอกหน้าต่างไปเสียแล้ว

เมื่อเครื่องบินค่อยๆ ลดระดับ คำประกาศของกัปตันก็ดังขึ้นเป็นใจความว่า เครื่องบินกำลังจะลงจอดเทียบท่าอากาศยาน ‘ปาร์ อินเตอร์เนชันแนล แอร์พอร์ต’ ในอีกไม่ช้า หญิงสาวพยายามสงบใจซึ่งกำลังเต้น

ระร่ำวอยู่ในอก เตรียมพร้อมจะพบกับฝันที่รอคอยมานาน ภูฐาน...ดินแดน
ที่เป็นจุดหมายของการเดินทางครั้งนี้ คือความฝันที่กำลังจะเป็นจริงของเธอ
❖ ไม่มีความระแวงแคลงใจแม้สักนิดว่า บางทีโชคชะตาก็พาคนเรา
ไปสู่จุดหมาย...ที่ไม่เคยอยู่ในความฝันมาก่อนเลย

๑

เสียงฝนหล่นกระทบหลังคาดังเปาะเปาะ ลมหนาวโชยเข้ามาทาง
ช่องลมเล็กๆ ใต้เพดานห้อง ทำให้ร่างที่คุดคู้อยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียงขดตัว
ยิ่งขึ้นกว่าเดิม มือเรียวเล็กดึงผ้าขึ้นมากลุมศีรษะพลางร้องครางอย่างตัดพ้อ
“วันนี้วันหยุดนะ วันนี้วันหยุด อย่ามาปลุกกันแบบนี้สิ ลมจ๋า”

ไร้เสียงตอบจากสายลม แต่ฝนกระหน่ำหนักขึ้นราวจะพูดแทนว่า
อย่าเสียเวลากับการหลับไหล ตื่นขึ้นมาได้แล้ว บัวชโลบล

หญิงสาวพลิกตัวไปมาอยู่ใต้ผ้าห่มมือสืตุ่นสองสามตลบ ก่อนจะลุก
ขึ้นนั่งบิดซ้ายบิดขวาอย่างเกียจคร้าน ทั้งๆ ที่ยังห่อตัวไว้ด้วยผ้าอุ่นๆ ผืนนั้น

ปล้นกลิ่นอาหารที่ต่างไปจากวันก่อนๆ ก็โชยมาเข้าจมูก เพื่อนร่วม
บ้านคงลุกขึ้นมาทำกับข้าวตามกิจวัตรประจำวันของเธอ บัวชโลบลฉีกยิ้ม
กว้าง วันนี้จะได้กินอะไรที่ไม่ใช่ชีสผัดพริกเสียวที่ บอกตรงๆ ว่าเธอคิดถึง
อาหารไทย

นับเวลาดูแล้ว หญิงสาวเพิ่งจากบ้านเกิดเมืองนอนมาได้แค่เดือนเดียว

แต่ถามตัวเองไปไม่รู้กี่ครั้งแล้วว่าทำไมจึงรู้สึกราวกับผ่านกาลเวลามาสักสองปีก็ไม่ปาน ข้อสงสัยนี้ดูเหมือนจะถูกไขจนกระจ่างด้วยกลิ่นไขทอดนั้นเอง

บัวชโลบลูกจากเตียงไม้ขนาดนอนคนเดียว ตัวผ้าห่มออกจากตัวแล้วสะบัดๆ ก่อนจะพุ่งไปบนที่นอนแทนผ้าคลุมเตียง จากนั้นก็เดินหย่องๆ ตรงไปยังประตูห้อง ดึงสลักไม้ที่ขัดไว้แทนกลอนออกจากที่ อ้าบานประตูออกแล้วชะโงกหน้าไปตะโกนถาม

“เปมา เข้านี้เธอทำไขเจียวหรือ”

“ใช่ ฉันได้นำมันพิชกับซอสแบบที่เธอต้องการมาแล้ว” เสียงตะโกนตอบมาเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงแปร่งๆ

“เฮส!” บัวชโลบลร้องออกไปโดยอัตโนมัติ “ฉันหิว เราจะกินกันได้เลยไหม”

“ไปแปร่งฟันก่อนดีกว่านะ” ฝ่ายนั้นตอบมาพร้อมเสียงหัวเราะ

หญิงสาวไม่ตอบรับ แต่รีบวิ่งเข้าห้องน้ำซึ่งมีอยู่เพียงห้องเดียวในบ้านหลังนี้ พลังคิดถึงไขเจียวฟูๆ นุ่มๆ ที่กำลังนอนรออยู่ในจาน หัวใจเบิกบานยิ่งกว่าตอนได้รับอนุญาตจากแม่ให้มาทำงานต่างประเทศเสียอีก

ทันทีที่เท้าเหยียบลงไปบนพื้นห้องน้ำ บัวชโลบลก็ร้องจ๊ากเบาๆ เพราะความเย็นจัด เหลียวซ้ายเหลียวขวาหารองเท้าแตะที่อุตส่าห์พกใส่กระเป๋าเดินทางมาด้วยก็ไม่เห็น จึงบ่นพึมพำ “เปมาเอารองเท้าขังไปไว้ที่ไหนกันเนี่ย”

ห้องน้ำขนาดกะทัดรัดมีลักษณะไม่ต่างจากห้องน้ำที่เมืองไทยมากนัก พื้นห้องปูกระเบื้องสีฟ้าอ่อน อ่างล้างหน้าและโถสุขภัณฑ์สีขาวมีตราสัญลักษณ์อันแสนคุ้นเคยประดับไว้คล้ายจะประกาศตัวกับหญิงสาวว่า เฮ้! พวก...เรามาจากประเทศเดียวกันนะ

เมื่อแรก เธอรู้สึกแปลกใจอยู่บ้างที่เห็นห้องน้ำทันสมัยในบ้านชั้นเดียวหลังนี้ เพราะเมื่อมองจากภายนอก บ้านของเปมาไม่ต่างจากบ้านหลังอื่นๆ เลย ผนังอิฐด้านนอกมัวหม่นด้วยฝุ่นจากดินจนทำให้สีขาวกลายเป็นสีมอมๆ

ความจริงจะเรียกว่าผนังอิฐก็ไม่น่าจะถูก บัซโซโลบลมารู้ในภายหลังว่า
สิ่งที่เธอคิดว่าเป็นอิฐนั้น ความจริงคือดินผสมฟางอัดแน่น ตัวอาคาร
ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าปลูกสร้างตามแบบมาตรฐานทั่วไปของที่นี่ ก็แสนจะ
เรียบง่ายด้วยดีไซน์พื้นบ้าน ลักษณะแบบนี้ทำให้เธอวาดภาพภายในบ้าน
ไว้ว่า มันคงล้าสมัยเหมือนกระท่อมในชนบทที่เมืองไทย

แต่พอได้ย่างเท้าเข้ามาในตัวอาคาร หญิงสาวก็ผิวปากหัวือด้วยความ
ชื่นชม บ้านของเปมาตักแต่งอย่างน่ารัก พื้นบ้านเป็นไม้เรียบลื่น ห้องโถงด้าน
หน้าจัดเป็นที่รับรองแขก มีชุดโซฟาหวายปูด้วยเบาะผ้าสีสดวางไว้ที่มุมห้อง
ใกล้กับห้องน้ำทันสมัย สิ่งที่ทำให้เธอเลิกคิดด้วยความสงสัยคือเตาไฟขนาด
ย่อมที่มีท่อต่อทะลุหลังคาออกไป เปมาบอกว่ามันคือเตาผิง

เพียงได้เห็นห้องแรก บัซโซโลบลก็บอกตัวเองว่าบ้านพักที่นี้เทียบได้
กับบ้านพักในรีสอร์ทระดับกลางแถวบ้านเธอนั่นแหละ เจ้าของบ้านยิ้มหวาน
เมื่อเห็นสีหน้าของเธอขมขื่น

‘ในโกทาน บ้านแบบนี้มีไม่กี่หลัง ในฐานะที่เธอเป็นอาคันตุกะจาก
แดนไกลที่จะมาช่วยงานพระศาสนา เธอสมควรจะได้พักที่นี่’

เปมาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ถ้าจะใช้ศัพท์ภาษาไทยเรียกขานก็
น่าจะตรงกับคำว่าข้าราชการ เธอคงมีตำแหน่งสูงเอากการจึงได้มีบ้านพักที่
ค่อนข้างสบายแบบนี้ แน่نون บัซโซโลบลชอบวัดระดับฐานะทางสังคมด้วย
ความสะอาดสบายของที่พักอาศัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...จากห้องน้ำ

ถ้ามีใครถามบัซโซโลบลว่า ทำไมเธอจึงมาทำงานอยู่ในประเทศเล็กๆ
ซึ่งแทบจะไม่มีใครรู้จัก แทนที่จะเป็นราชอาณัติกรกฎาณอย่างที่เคยฝันไว้
หญิงสาวคงต้องตอบว่า มันคือโชคชะตาอันหลีกเลี่ยงไม่ได้

ครั้งแรกที่ได้ยินชื่อ นครรัฐโกทาน หญิงสาวถึงกับอ้าปากค้างด้วยความ
สงสัยว่า มันมีประเทศนี้อยู่บนโลกจริงๆ หรือ

ฉันสมัครมาทำงานที่สตูดิโอศิลปะโบราณคดีนะคะ ข้อมูลที่ฉันมี
บอกว่าสำนักงานอยู่ที่หิมพูเมืองหลวงของภูฏาน แล้วทำไมถึงจะส่งฉันไปที่

ประเทศ เอ่อ...อะไรนะ ประเทศโกทานหรือ ขอโทษ ฉันไม่เคยได้ยินชื่อประเทศนี้ แล้วก็ไม่ได้สมัครไปทำงานที่นั่น ต้องเกิดความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวงแล้วละ’

เธอโวยวายอยู่ที่สนามบินในเมืองปาโร หลังจากเจ้าหน้าที่ผู้มารับอาสาสมัครในเที่ยวบินนั้นแจ้งว่าเขาจะขับรถพาสาวอเมริกันสองคนไปเมืองทิมพู ส่วนเธอต้องรอเจ้าหน้าที่จากนครรัฐโกทานอยู่ที่สนามบินเพียงคนเดียว

เมื่อใช้เวลาติดต่อสอบถามไปยังสำนักงานดังกล่าวอยู่เกือบชั่วโมง เจ้าหน้าที่ก็มาบอกข่าวลบลด้วยน้ำเสียงแสดงความเสียใจสั้นๆ ว่า ‘ซอริ บิกมิสเทก’

‘ซอริ? แล้วไงละ ซอริแล้วจบเห่อ’ หญิงสาวตะโกนออกมาเป็นภาษาไทย แ่นอน...ไม่มีใครเข้าใจที่เธอพูด ทุกคนยิ้มให้แล้วก็เตรียมจะโบกมือลา

‘โชคดีครับ มิส ดูเหมือนเจ้าหน้าที่ของโกทานจะมาถึงแล้ว’

บ๊วชโลบลยังไม่ทันอำปากไว้อีกรอบ หญิงสาวหันต่ายมึนแยมในชุดที่เธอคุ้นตว่าเป็นชุดประจำชาติภูฏานก็เดินเข้ามาโค้งคำนับตรงหน้า

‘คูชูซังโป ลา’

‘หา ว่าอะไรคะ’ ด้วยความหงุดหงิด บ๊วชโลบลตอบคำทักทายนั้นด้วยภาษาไทย ทำให้อีกฝ่ายยิ้มแล้วพูดซ้ำ ทว่าคราวนี้มีคำแปลภาษาอื่นกำกับมาด้วย

‘คูชูซังโป ลา - สวัสดีค่ะ มาตาม’

‘ฉันยังไม่ได้แต่งงานนะ’ บ๊วชโลบลแย้งเป็นภาษาอังกฤษ ชุ่นมัวกับความผิดพลาดเกินกว่าจะสังเกตว่าอีกฝ่ายทักทายเธออย่างอบอุ่นด้วยภาษาไทย

‘โอ! ซอริ มิส. พลีส ดู ฟอร์กีฟ มี’ ฝ่ายนั้นละล้าละลักขอโทษ แล้วจึงเอ่ยแนะนำตัวเอง ‘ไอ แอม เปมา วังโม. นาว ยู อาร์ มาย เรสพอน

ลิลิตี, มิสซูอา ซาโล บอน'

บ๊วชโลบลหนึ่งไปด้วยความมึนงงเพราะฟังไม่ออกว่าอีกฝ่ายพูดอะไร เธอกล่าวคำว่า 'พาร์ตอน' ไปสามครั้งก็ยังไม่สรุพอะไรไม่ได้ จะหันไปหาที่ฟังอื่นใดก็ไม่มี เพราะทริปนี้เธอเดินทางคนเดียวด้วยความบ้าบิ่น

แล้วสุดท้าย พระเอกขี่ม้าขาวที่มาช่วยทำหน้าที่ล่ามให้เธอก็ไม่ใช่อื่นไกล ทอล์กกิงดิกที่ติดมาในแป๊ะสะพายหลังนั่นเอง ครั้นใช้บริการของ มันเรียบร้อย เธอจึงรู้ว่า 'มิสซูอา ซาโล บอน' แปลว่า 'นางสาวบ๊วชโลบล'

รอยยิ้มซื่อๆ ของเปมา วังโม ช่วยให้เธอคลายใจลงไปมาก คาดว่าคงไม่มีอะไรจะแย่งเกินไปนักหากยอมติดตามฝ่ายนั้นมายังโกทาน เพราะถึงจะตั้งต้นไปให้ถึงจุดหมายปลายทางที่ทิมพูได้ เธอก็ไม่รู้จักใครที่นั่นอยู่ดี

ไม่ว่าจะอยู่ในภูฏานหรือโกทาน บ๊วชโลบลก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับหิมาลัยเท่าๆ กัน

เมื่อแรกที่นั่งรถมากับเปมาบนถนนแคบๆ ที่ลดเลี้ยวเลียบภูเขาเพื่อเข้าเขตโกทานนั้น บ๊วชโลบลอาจจะนึกเสียดายที่ไม่ได้สัมผัสดินแดนในฝันอย่างภูฏาน แต่เมื่อได้มาอยู่ที่นั่นเพียงสองวัน เธอก็ไม่เสียดายอะไรอีกเลย เพราะพบแล้วว่าภูฏานกับโกทานเหมือนกันราวกับเป็นเมืองแฝดถึงแม้จะยังไม่ได้ทำความรู้จักภูฏานเต็มที่ อย่างน้อยโกทานก็เหมือนภูฏานในจินตนาการของเธอแหละน่า

หญิงสาวยิ้มให้เงาตัวเองในกระจกขณะวางแปรงสีฟันลงในแก้วบนชั้นวางข้างอ่างล่างหน้า รำลึกถึงเหตุการณ์แรกพบกับเปมาแล้วก็อารมณ์ดีเช่นนี้เสมอ เธอยังจำคำพูดของเพื่อนชาวโกทานคนแรกได้เป็นอย่างดี

'อิทส นีอต อะ มิสเทก, อิทส เดสทินี'

อาจจะจริงของเปมา การพลัดหลงเข้ามาอยู่ในนครรัฐโกทานไม่ใช่ความผิดพลาดของผู้ใด มันคือโชคชะตาของเธอเอง

และเพราะคิดเช่นนั้น บ๊วชโลบลจึงไม่สนใจจะตามสืบว่ามีอดีที่ไหนเอาเอกสารสมัครงานของเธอไปวางผิดโต๊ะ จนจุดหมายปลายทางของเธอ

เบี่ยงเบนไปอย่างนี้

กลิ่นของไผ่ทอดดึงดูดให้บัวชโลบลเดินเร็วรี่ไปยังอีกฝั่งหนึ่งของบ้าน พลังคิดอย่างซ้ำๆ ว่าตัวเองกลายเป็นคนตะกละไปเสียแล้ว แต่ก็นั่นแหละนะ ลองให้คนไทยคนไหนมากินชีสผัดพริกขี้หนูเค็มเข้มข้นติดกันเป็นเดือนดูบ้าง ถ้าไม่เหียนหาน้ำพริกปลาหู กะเพราไก่ไข่ดาว ต้มยำกุ้ง หรือไข่เจียว หมูสับ เธอยอมให้เตะจริงๆ

“เปมา เธอได้น้ำมันพืชกับซอซซอส (soy sauce) มาจากไหน” หญิงสาวร้องถามขณะเดินผ่านห้องโถงรับรองแขก เตาผิงแบบพื้นบ้านส่งไอร้อนออกมาพร้อมเสียงปะทุของฟืนดังเปรี้ยะๆ บัวชโลบลอดไม่ได้ที่จะแวะเข้าไปยืนอิงไอร้อนแล้วหยิบลูกสนแห้งหย่อนใส่ในเตาเล่น

“ได้มาจากปาโร” เปมาร้องตอบมาจากครัว

“เธอไปปาโรตอนไหนนะ ทำไมไม่ชวนฉันไปด้วย” บัวชโลบลนึกเสียดาย ปาโรเป็นเมืองเดียวของภูฏานที่เธอมีโอกาสสัมผัสได้ ก็ตอนที่ออกมาจากเครื่องบินนั่นเอง

“ฉันไม่ได้ไปเอง ผากคนอื่นไปหาให้”

“จั้นเธอแล้วไป” บัวชโลบลพิมพ์แล้วตะโกนข้ามห้องเป็นเชิงร้องขอ “ว่างเมื่อไหร่พาฉันไปเที่ยวปาโรบ้างนะ เอ...จะไปได้ไหม ข้ามประเทศแบบนี้มีปัญหาเรื่องวีซ่าหรือเปล่า”

“ไม่มีปัญหา ภูฏานกับโศกานเคยเป็นแผ่นดินเดียวกันมาก่อน ถึงตอนหลังจะแยกกัน ประชาชนก็ยังไปมาหาสู่เหมือนบ้านพี่บ้านน้องได้เสมอ”

“ประชาชนที่เธอว่านะ รวมฉันด้วยหรือเปล่า”

“สำหรับเธอ ถ้าไปกับเจ้าหน้าที่รัฐก็ไม่มีปัญหาเหมือนกัน”

“อืม...” คนอยากเที่ยววิ่งมางับตัวเอง “แปลว่าไปคนเดียวมีปัญหาสินะ”

บัวชโลบลยังไม่มีโอกาสชักฟอกใครได้เลย ว่าเหตุใดเธอจึงถูกเตะไต่ออกจากดินแดนมังกรสายฟ้ามาอยู่อีกฟากหนึ่งของภูเขาเช่นนี้ หญิงสาว

รู้แต่เพียงว่าเปมาคือผู้ดูแลรับผิดชอบชีวิตส่วนตัวของเธอในโกทาน เพราะเธอมาอยู่ที่นั่นในฐานะแขกของรัฐ เพื่อช่วยกิจการพิเศษบางประการที่เกี่ยวกับงานอนุรักษ์ศิลปะ

หลังจากปล่อยให้เธอปรับตัวและค่อยๆ เรียนรู้วัฒนธรรมประเพณีที่จำเป็นไปได้พักใหญ่ เธอก็ได้รับรู้ในเวลาต่อมาว่างานในความรับผิดชอบแรกของเธอคือดูแลการคัดลอกพระคัมภีร์โบราณให้ฝ่ายศาสนจักร

“อาหารพร้อมแล้ว มาชิมดูซิว่าใช้ได้หรือเปล่า” เปมาร้องเรียกมาจากห้องข้างเคียง น้ำเสียงภาคภูมิใจปิดไม่มิด

บวชโลบลเช็ดมือกับสะโพก แล้วเดินผ่านช่องประตูที่มีเพียงผ้ามา่านกันเข้าไปในห้องอเนกประสงค์ซึ่งเป็นทั้งครัว ที่นั่งรับประทานอาหาร ที่นั่งเล่น และที่รับรองแขกคนสนิท

เปมานั่งอยู่ที่โต๊ะกลางห้อง บนโต๊ะไม้ทรงสี่เหลี่ยม นอกจากกาใส่ชาวมซึ่งเป็นเครื่องดื่มให้พลังงานแล้ว ยังมีอาหารเสิร์ฟวางไว้หลายจาน บวชโลบลเห็นหม้อบรรจุข้าวสวยหุงสุกเคียงอยู่กับจานอาหารอื่นๆ ซึ่งประกอบไปด้วยแอสพารากัสย่างกับเนย เนื้อผัดพริก ชีสผัดพริก แล้วก็ไข่...

หญิงสาวขมวดคิ้วด้วยความงุนงง สาบานได้ใหม่ว่านั่นคือไข่เจียวที่เธอฝึกฝนถึง

“เอ่อ...เปมา ทำไม่...” บวชโลบลอยากจะทักว่าไข่เจียวนั้นมันเหมือนไข่ดาวแตกๆ แต่พอสบตาใสแจ๋วที่แสดงความภาคภูมิใจล้นเหลือ เธอก็ต้องเปลี่ยนคำพูด “ทำไมวันนี้กับข้าวเยอะแบบนี้ละ”

“จะมีคนมากินด้วย”

แวตาวิบวับของเพื่อนสาวทำให้บวชโลบลยิ้ม เธอนึกไปถึงเจ้าหน้าที่หนุ่มที่ทำงานอยู่ด้วยกันกับเปมา “พุนโซหรอ”

เพื่อนสาวไม่ตอบได้แต่ยิ้ม แก้มที่แดงเพราะอากาศหนาวอยู่แล้วดูเหมือนจะแดงยิ่งขึ้นไปอีก

“ฉันก็รอให้เขามาก่อนค่อยกินพร้อมกันก็ได้ นี่ ฉันยินดี เอ...หรือเธอ

อยากกินกันตามลำพังสองคน”

“ไม่ใช่สองคน พี่ชายของฉันก็มาด้วย แต่ฉันเรียกเธอมาชิมไข่ดุก่อน มันใช้ได้หรือเปล่า”

บ๊วชโบลยิ้มเหี้ยๆ รับซ้อนที่เปมาส่งให้มาตักไข่ชิ้นเล็กๆ เข้าปาก

“เป็นยังไง ไข่ที่เธออยากกิน” แม่ครัวถาม ดวงตาแสดงความอยากรู้

“ก็...เอ่อ...คือ...เปมา ขอฉันดูซอสหน่อยได้ไหม เธอใส่ซอสอะไร ลงไปในไข่เธอ” บ๊วชโบลสาบานได้ สิ่งที่ผสมอยู่ในไข่ไม่ใช่ชี้อีวขาวเนียน

เปมาเลิกคิ้วสูง เริ่มสงสัยว่าสูตรไข่เจียวที่บ๊วชโบลสอนไว้ คงไม่เป็นไปตามที่หวัง

“โน่นแหละ” หญิงสาวชี้ไปยังตู้เก็บของติดผนัง “ซอสสีดำๆ ป้ายที่ติดข้างขวดเป็นแบบที่เธอวาดให้ดูเลย รูปเด็กอ้วนๆ น่ะ”

บ๊วชโบลเดินไปเปิดตู้ แล้วค้นหาขวดชี้อีวขาวยี่ห้อดังของเมืองไทย เมื่อแรกที่ได้รู้จักจากเปมาว่าสินค้าไทยเป็นที่นิยมในภูฏานและพอจะหาซื้อได้ไม่ยากนัก เธอแทบกระโดดด้วยความดีใจ ชีสผัดพริกหรือที่มีชื่อจริงว่าเอมาดัตซีนั่น แม้จะเป็นอาหารยอดนิยมประจำโภทาน แต่หญิงสาวทนรับประทานติดกันทุกวันไม่ไหวจริงๆ

“นี่มันไม่ใช่ซอสซอสนะ” บ๊วชโบลหยิบขวดแก้วบรรจุของเหลวสีน้ำตาลเข้มขึ้นมาดู “อันนี้เขาเรียกว่าออยสเตอร์ซอส”

เปมามองมาด้วยสายตาไม่เข้าใจ “แปลว่าไม่ใช่ซอสที่เธอต้องการหรือ”

บ๊วชโบลส่งยิ้มปลอมโยน “ไม่เป็นไร เธอไม่ผิด ถ้าจะมีใครผิดก็ต้องเป็นคนที่ซื้อออยสเตอร์ซอสขวดนี้มา”

“ฉันรอให้พี่ชายฉันมา แล้วเธอบอกเขาละ”

บ๊วชโบลยกไหล่ หันกลับไปวางขวดน้ำมันหอยเข้าที่ ขณะนั้นเองที่หูของเธอได้ยินเสียงทุ่มเอ่ยขึ้นด้วยภาษาซงคาอันเป็นภาษาพื้นถิ่น ทางเสียงกลั้วหัวเราะแสดงว่าคนพูดกำลังรื่นเริงด้วยเรื่องอะไรสักอย่างอยู่เป็นแน่

“บูอา ซาโล บอน” เปมาเรียก “เธออยากบอกอะไรกับพี่ชายของฉัน

ใหม่”

บัวชโลบลหันไปทางเพื่อนสาว สายตาเหมือนถูกดิ่งให้มองผ่านเปมา ไปยังประตูห้องซึ่งขณะนี้ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งคนหนึ่งยืนกอดดอกฟิงกรอบ ประตูอยู่ ชุดประจำชาติที่เรียกว่า โก ซึ่งเขาสวมเป็นสีเทาเข้มขรึม

หญิงสาวเคยคิดว่าผู้ชายชาวภูฏานสวมชุดประจำชาติแล้วมีเสน่ห์ ตอนนี่เธอต้องบอกกับตัวเองอีกครั้งว่าผู้ชายชาวโกทานสวมชุดโกสีเทาก็มีเสน่ห์ไม่แพ้กัน แต่ถ้าจะให้ตรงกับความรู้สึกจริงๆ ชนิดจิตจืดถึงใจ ละครก็ ต้องพูดว่า...ผู้ชายสวมชุดโกสีเทาคนที่ยืนอยู่ตรงนี้มีเสน่ห์เป็นบ้าเลย

“กูซุซังโป มิส” เขาหักทาก่อนเป็นภาษาซองคาปนอังกฤษ “ผมรอฟัง เรื่องที่คุณจะบอกอยู่นะ”

บัวชโลบลยังอึ้งอยู่ได้แต่มองเขาเดินเนิบๆ ไปยังโต๊ะอาหาร แล้วตักไข่เจียวของเปมาขึ้นมาชิม

“นี่หรืออาหารที่คุณคิดถึง” ชายหนุ่มเมยหน้าขึ้นมองเธอยิ้มๆ “ถ้าเติมพริกลงไปคงอร่อยมาก”

“อีตาคนนี้ชอบกินเผ็ด” บัวชโลบลบอกตัวเอง ‘คงจะกินเอมาดัดซีทุกวันจนลิ้นด้านแล้วแน่ๆ’

“พูนโซละ” เปมาคงจะถามพี่ชายด้วยประโยคนั้น บัวชโลบลคิดว่าเดาไม่ผิดแม่เพื่อนสาวจะใช้ภาษาซองคา

“อยู่หน้าบ้าน ตัวเปียก ไม่รู้จะรอให้ใครไปเช็ดตัวให้หรือเปล่า” ผู้เป็นพี่ชายตอบด้วยภาษาอังกฤษ อาจเพราะเห็นใครอีกคนยืนฟังตาแป๋วอยู่ก็เลยไม่ยากให้เธอรู้สึกแปลกแยก

เปมากระวีระवादลุกขึ้น แล้วก้าวยาวๆ ออกจากห้อง เดินไปบ่นไปด้วยภาษาที่บัวชโลบลไม่เข้าใจ

“อยู่ที่นี้ คุณสบายดีไหม มิส” พี่ชายของเปมาลากเก้าอี้ออกจากโต๊ะเล็กน้อยแล้วนั่งลงด้วยที่ทำสบายๆ “น้องสาวของผมเป็นเจ้าบ้านที่ดีหรือเปล่า”

“เปมาเป็นเพื่อนชั้นเยี่ยม ดูจากที่เธอพยายามทำอาหารที่ฉันอยากกิน ทั้งที่ไม่เป็นก็ได้ น้องสาวของคุณน่ารักมาก”

“อืม...เปมาเป็นเพื่อนชั้นเยี่ยมที่น่ารักมาก แล้วคนที่พยายามหาซื้อของสิ่งที่ไม่รู้จักล่ะ เป็นอะไร” ชายหนุ่มถามยิ้มๆ “เป็นคนผิ ด นั้นใช่ไหม”

บ้าแล้ว ต้องบ้าแน่ๆ บัซโลบลบังคับตัวเองให้ทำหน้าหนึ่งอย่างยากลำบาก อีตานี้ไฉนที่เธอพูดกับเปมาหมดทุกคำลืทำ

อาหารเข้ามือนี้ฝืดๆ ฝืนๆ อย่างไรชอบกล บัซโลบลโทษว่าเป็นเพราะไขเถียวกลายเป็นขี้เหนียวแหละคือสาเหตุหลัก หน้าตาของมันไม่เหมือนไขเถียวที่เธอคุ้นเคย ยิ่งรสชาติยิ่งไปกันใหญ่ เธอไม่สามารถแก้ตัวให้มันได้ว่าธรรมชาติที่แท้จริงของมันอร่อยกว่านี้มากนัก เพราะถ้าพูดแบบนั้น ก็เท่ากับเธอโทษว่าฝีมือปรุงอาหารของเปมาย่ำแย่เกินจริง

หลังรับประทานอาหารเข้าเสร็จ ชาวโกทานทั้งสามคนเตรียมตัวออกจากบ้าน เปมาบอกว่าพวกเขาจะไปวัด

“แล้วทำไมฉันไม่ได้ไปด้วย” บัซโลบลตัดพ้อทันทีที่ได้ยูลำพังกับเปมา หลังชายหนุ่มทั้งคู่ออกจากห้องอเนกประสงค์ไปรออยู่ในโถงรับแขกแล้ว

“ทางมันไกล ต้องเดินขึ้นเขาไป สูงเอการ” เปมาบอกกล่าว “เรายังเป็นห่วงกลัวเธอจะเกิดอาการ Altitude Sickness”

แม้จะซาบซึ้งในความห่วงใยนั้น แต่คนอยากเที่ยวก็ยังอดมองเปมาตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วทำหน้าจ้งนไม่ได้ “ไปเถอะเขา แล้วสวมชุดประจำชาติเนี่ยนะ”

เปมาสวมชุดประจำชาติที่เรียกว่า คีรา มันคือผ้าผืนยาวที่นำมาพันทบไปทบมาบนร่าง ทับลงบนเสื้อแขนยาวที่สวมไว้ด้านในซึ่งเรียกว่า วังจู เปรียบไปก็คงพอใกล้เคียงกับการนุ่งซิ่นกระโจมอกทับเสื้อแขนยาวนั่นแหละ จากนั้นจึงสวมเสื้อชั้นนอกที่เรียกว่า เตโก ทับอีกครั้ง มองเผินๆ เหมือนคน

นุ่งซิ่นคู่กับแจ็กเก็ตตัวสั้น

ที่นาที่คือ เปมาสวมรองเท้าสั้นสูงชนิดไม่มีรัดส้น

“คนที่นั่นเขาสวมคิราเข้าวัดกัน แล้วเธอรู้ไหม วัดส่วนใหญ่มักปลูก
สร้างอยู่บนเขาสูง”

“เธอใส่รองเท้าสั้นสูงไปปั่นเขาเธอ เปมา”

“ภูเขาลูกนี้ไม่ชันมาก ฉันถึงไปด้วยไง ถ้าต้องไปวัดที่อยู่บนเขาชันแล้ว
ต้องปั่นปาย ฉันก็ปล่อยให้พี่ชายไปคนเดียว”

“พวกเธอไปทำบุญหรือไปทำพิธีอะไรนะ”

“ฉันกับพุนโซจะ去做บุญแล้วก็ขอพร ส่วนพี่ชายฉันจะไปอัญเชิญ
พระคัมภีร์เก่าแก่มาไว้ที่พระอารามหลวง”

“อ้อ...เอามาเป็นต้นแบบเพื่อทำฉบับใหม่เธอ” บัวชโลบลเดาได้
เพราะงานที่เธอต้องมาช่วยทำในฐานะอาสาสมัครคืองานดูแลการคัดลอก
พระคัมภีร์ของโบสถ์

“ฉันอยากไปด้วยจังเลย เปมา” หญิงสาวเริ่มทำเสียงอ่อน โอกาสที่จะ
ได้เปิดหูเปิดตามองเห็นโลกกว้างอยู่ตรงหน้าแล้ว เธอไม่อยากได้ชื่อว่า
เดินทางมาสู่เทือกเขาหิมาลัยเพื่อหมกตัวทำงานอยู่แต่ในศูนย์กลางการปกครอง
อย่าง ลาคัง ซง (Lhakhang Dzong)

“แล้วฉันจะขออนุญาตพี่ชายให้นะ เขามีหน้าที่โดยตรงในการดูแล
รักษาข้าวของในวัดทั่วดินแดน จะพาใครเข้าออกวัดไหน คงต้องให้เขา
ตัดสินใจแหละ”

“ทำไมล่ะ คนจะเข้าวัดไปไหว้พระ ต้องรอให้ใครอนุญาตด้วยเธอ”
บัวชโลบลรู้ดีว่าคำพูดนี้ไม่ใช่คำถาม แต่เป็นคำประชด เซอ! อีตานั่นมี
ตำแหน่งใหญ่โตนักหรือไง ถึงจะมาคอยตัดสินว่าคนไหนควรหรือไม่ควร
เข้าวัด

“ไม่ใช่ เธออย่าเข้าใจผิด” เปมายิ้ม “ถ้าจะไปไหว้พระตามปกติ ใครๆ
ก็ไปได้ แต่ถ้าจะไปอัญเชิญพระคัมภีร์ บางทีต้องเป็นเรื่องเฉพาะคนวงใน”

“อ้อ” บัณฑิตโลบลลากเสียงยาว พลังพยักหน้าหงิกๆ

ไม่ใช่เรื่องเกินความคาดเดา หญิงสาวตระหนักดีว่าทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับศาสนามีความสำคัญยิ่งในนครรัฐแห่งนี้ และเธอภูมิใจเหลือเกินที่มีโอกาสเป็น ‘คนที่ถูกเลือก’ ให้มาดูแลการถ่ายทอดคำสอนอันล้ำค่าจากพระคัมภีร์เดิมสู่พระคัมภีร์ใหม่

“ฉันเชื่อว่าในเมื่อโชคชะตาลิขิตให้ฉันมาทำงานตรงนี้ ฉันก็น่าจะได้รับอนุญาตให้ไปอัญเชิญพระคัมภีร์กับพี่ชายเธอได้” บัณฑิตโลบลประกาศอย่างมั่นใจ “เรื่องง่ายๆ แค่นี้ พี่ชายเธอคงคิดได้เหมือนกัน”

เสียงหัวเราะนุ่มๆ ดังลอดเข้ามาในห้องอเนกประสงค์ บัณฑิตโลบลหันขวับไปทางประตูซึ่งเชื่อมกับห้องโถงรับแขก ม่านผ้าทอมือสีสดแขวนตัวทำหน้าที่แทนบานประตูอยู่ตรงนั้น ยามนี้มันไวน้อยๆ รวากับต้องสายลมหรือบางที อาจไม่ใช่ลม แต่เป็นฝีมือของใครบางคนก็ได้

“ไปกันเถอะ เปมา เราต้องใช้เวลาเดินทางกันเป็นชั่วโมงๆ นะ อย่าลืมว่าไต่เขาไม่เหมือนการเดินเล่นในเมือง” เสียงที่หัวเราะอยู่เมื่อครูเปลี่ยนไปกลายเป็นคำบอกเล่าประโยคยาวของพี่ชายเปมา

ทำไมบัณฑิตโลบลจะไม่รู้ อีตานั่นตั้งใจส่งสารถึงเธอโดยตรง เพราะเขาพูดขึ้นมาเป็นภาษาอังกฤษ หญิงสาวอยากกรีดร้องพร้อมกระตืบเท้าแบบตัวอิจจาในละครไทยเสียนัก ทำไมผู้ชายคนนี้ทำให้เธอรู้สึกคันยิบๆ ในหัวใจได้ก็ไมรู้

“ฉันไปก่อนนะ บรูอา เธออยู่คนเดียวได้ใช่ไหม” เปมาหันมาบอกลา

“ได้สิ เปมา ไม่ต้องห่วงฉันหรอก ขอให้มีความสุขนะ” บัณฑิตโลบลอวยพร รอยยิ้มในดวงตาของเพื่อนสาวชาวโกทานบ่งบอกว่า การไปไหว้พระครั้งนี้สำหรับเธอน่าจะมีอะไรที่พิเศษกว่าปกติ ยังมีพุนโซ่ร่วมเดินทางไปด้วย มันยิ่งน่าสงสัย

บัณฑิตโลบลออกไปยืนส่งคณะเดินทางที่หน้าประตูบ้าน แม้ท้องฟ้าจะยังทึมๆ แต่ฝนขาดเม็ดแล้วอย่างสิ้นเชิง หญิงสาวกอดอกแน่นด้วยความ

หนาวเหน็บ มองคนสามคนที่สวมเพียงชุดประจำชาติแล้วไม่เข้าใจ พวกเขาไม่หนาวกันบ้างหรือ

“กลับเข้าไปเถอะ มิส” ชายหนุ่มเจ้าของดวงตาชี้เล่นหันมาบอก “เสื้อผ้าของคุณบางเกินไปสำหรับอากาศบนเขา อยู่ในบ้านปลอดภัยกว่า”

เขาสะพายสัมภาระขึ้นหลัง บัซโบลเบิกตาโตด้วยความทึ่ง นั่นเขาต้องแบกภาชนะจักสานใบใหญ่ขนาดความสูงเท่าเด็กสามขวบเดินขึ้นเขาไปด้วยหรือ

รอยยิ้มขันปรากฏอยู่ในดวงตาของชายหนุ่ม “บนเขาไม่มีร้านสะดวกซื้อ เราต้องพกอาหารขึ้นไปกินระหว่างทาง”

ความนิยมชมชื่นใดๆ ที่พึงมีเมื่อเห็นเขาแบกภาชนะรูปทรงคล้ายกระช่อขึ้นหลัง มีอันสูญสลายไปทันทีที่คำพูดยั่วเย้านั้นหลุดออกจากริมฝีปากหยักได้รูป

เฮอะ! หน้าตาดีก็เชื่อว่าจจะรอดพ้นจากการถูกชกปากนะ เสียหายที่ตอนนี้ง้างมือออกจากไต้รักแร้ไม่ไหว...มันหนาว

“กลับเข้าไปในบ้านดีกว่า มิส ปากคุณจะเป็นสีม่วงอยู่แล้ว”

บัซโบลเบ้มริมฝีปากโดยอัตโนมัติ แล้วไม่รู้ตัวเลยว่าส่งค้อนออกไปโดยอัตโนมัติเช่นกัน

“ตูในห้องนอนมีเสื้อกันหนาวอยู่สองสามตัว คุณเลือกเอาไปใส่ได้นะ ผ้าเนื้อนุ่มแต่กันหนาวได้ดี” เขาทิ้งท้ายก่อนเดินจากไป ทิ้งให้บัซโบลเบียมองตามด้วยความสงสัยว่า เขารู้ได้ยังไงว่าตูในห้องนอนมีเสื้อกันหนาว

หญิงสาวกลับเข้าบ้านไปยืนอยู่หน้าเตาผิงเพื่อรับไออุ่นอีกครั้งพลางครุ่นคิด เธอรู้แค่ว่าเปมามีพี่ชาย แต่ไม่เคยสนใจถามถึงชื่อเสียงเรียงนามแล้วเปมาเองก็ตั้งใจบอกเล่าแต่เรื่องจำเป็นในการดำรงชีพอยู่ในโกทาน เช่นภาษาและจาริตที่ควรปฏิบัติต่างๆ เรื่องส่วนตัวจึงถูกละเลยไปโดยปริยาย

เป็นไปได้ไหมว่าพี่ชายของเปมาเคยอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ แล้วย้าย

ออกไปเพื่อให้เธอเข้ามาอยู่แทน

บัวชโลบลยกมือขึ้นแนบแก้มทั้งสองแล้วส่ายหน้า นี่เรนอนอยู่บน
เตียงของผู้ชายคนนั้นมาทั้งเดือนเลยใช่ไหม นอนบนเตียงของเขา ใช้ผ้าห่ม
ผืนเดียวกับเขา แล้วนี่...เขาก็เสนอเสียกันหนาวของเขาให้อีก

ความอบอุ่นที่ได้รับตลอดมายามอยู่ในโกทาน มาจากอิฐก้อนนั้นหรือ
ผู้ชายในชุดโกสีเทาเข้ม เจ้าของนัยน์ตาขี้เล่นและวาจาชวนให้คันหัวใจ

ผู้ที่เธอยังไม่รู้จัก แม้แต่ชื่อ